

LBRIS

We know
books

TAYLOR STEVENS

Războiul
minciunilor

CAPITOLUL 1

Jack

VÂRSTĂ: 26 DE ANI

LOCAȚIE: AUSTIN, TEXAS

ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: SUA

NUME: JONATHAN THOMAS SMITH

Un cartier respectabil și liniștit, sub un cer înnorat, la ora două noaptea. Combinația perfectă pentru o intrare prin efracție. De fapt, ar fi fost combinația perfectă în cazul în care casa nu ar fi fost luminată ca o zonă petrolieră din Oman, fiecare fereastră creând umbre în împrejurimi, în același fel în care flăcările scot din întuneric dunele din deșert. Așa că stătea în mașină, la trei case depărtare, ascuns în întuneric, sub un stejar înalt de nouă metri, privind ușa de la intrare și cântărindu-și opțiunile. Niciuna nu părea favorabilă.

Era mult mai ușor să atace o țintă, dacă era moartă.

Sau cel puțin inconștientă.

Mai ales *această* țintă.

Mașina ei, o Tesla roșie, era parcată în curba din față, într-un mod jalnic și neglijent, cu partea din spate ieșind

în stradă. Un lux mecanic de o sută de mii de dolari pentru o risipă prostească de talent, vulgară și dependentă de vodcă, pastile și cocaină, care, la fel ca la douăzeci și trei de ani, nu avea de gând să-și obțină diploma de licență. Pentru că, dacă termina facultatea, însemna că și petrecerea se termina. Doamne ferește!

Niște umbre trecură prin dreptul perdelelor din casa luminată.

Mai multe bufnete înfundate se auziră pe stradă, suficient de joase încât locatarii somnoroși din zonă să nu sune la poliție.

Bărbatul bătut din degete pe volan într-un ritm lent.

Posibilitățile limitate se apropiau de final.

Sincronizarea îl forța să aleagă între calea cea grea și cea și mai grea.

Calea mai grea ar fi fost ca mai întâi să-i strice mașina.

Ieși afară în aerul rece de început de toamnă, ascultă în întuneric și închise cu grijă portiera.

Cartierul și câinii vagabonzi îl ignorară.

Merse spre mașina ei, plimbându-și degetele pe caroserie din spate până în față și mângâind capota lină. Cu Tesla, o găsisse pe petrecăreață atât de rapid între milioane de oameni, mai exact, cu ajutorul unui dispozitiv de urmărire montat pe o roată, care, probabil, din punct de vedere legal, îl transforma într-un *stalker*¹.

Atinse mânerul portierei de pe partea șoferului.

Mașina se deschise cu ajutorul telecomenzii pe care o ținea în buzunar. Deschise capota și portbagajul, se uită cu lanterna în mașina goală, analiză covorașele și pielea curată a scaunelor, după care se urcă la volan.

¹ Persoană care urmărește în mod obsesiv o altă persoană. (n.tr.)

O avea de opt luni și încă nu lăsase vreun capac de pix, vreo bucăciță de hârtie acolo, și nu se simțea nici miros de fast-food. Curățenia care părea menținută la un nivel de tulburare obsesiv compulsivă îl neliniștea în același fel în care îl neliniștea faptul că nu știa cum plătise fata pentru această mașină.

O întrebuse de bani.

Ea îi dăduse peste nas cu o replică disprețuitoare, în felul ei tipic.

Prima dată lăsase de la el. A doua oară, o acuzase că făcea favoruri, iar ea, la rândul ei, îi spusese să se ducă dracului. Dar el știa, și ea știa că el știe, că nu exista nicio altă cale de a obține bani pentru o Tesla, la fel de bună ca aceea de a face favoruri. Lui ar fi trebuit să-i pese de asta, dar nu prea îi păsa.

Ce-l supăra era faptul că îl lua de prost, încercând să-l păcălească astfel cu micile ei jocuri, așa cum făcea cu toată lumea. Ca și cum el nu ar fi știut.

Aruncă lanterna într-o parte.

Latura sa practică nu voia să aibă o asemenea misiune în noaptea aceasta.

Latura sa răzbunătoare și-o dorea.

Scoase mașina tunată în stradă și părăsi cartierul.

În urma lui, umbrele din dreptul draperiilor din casa cu bufnete n-aveau habar ce se întâmplase. În urma lui, luminile rămaseră aprinse.

Lăsă mașina în parcare de la Walmart Supercenter, pe Anderson, și parcurse cei trei kilometri înapoi pe jos, revenind în cartierul liniștit, unde casa țintei încă lumina strada, înapoi, sub umbra stejarului și în mașina sa, unde scoase geanta cu echipament din portbagaj, o aruncă pe bancheta din spate, lângă plăcuțele de înmatriculare, scoase din ea o

perche de cătușe și stătu să se gândească. Acum, cel mai mult, avea nevoie de tranchilizant, dar, dacă o lua inconștientă, lucrurile ar fi putut să meargă foarte prost cât ai zice pește.

Închise geanta.

Era liniște în cartier și cerul înnorat. Ora trei dimineața. Nu erau condițiile ideale pentru o răpire, dar trebuia să se descurce cu ce avea.

Conduse mașina până în locul în care se aflase Tesla mai devreme, lăsă portbagajul deschis și motorul pornit și se îndreptă spre veranda îngustă, numărând pașii și secunde, mânat de entuziasm și groază.

Acolo locuiau trei tipi, studenți la universitatea UT Austin. Făcuse niște investigații rapide despre ei și aflase informații elementare.

Nu căutase mai mult de atât, pentru că nu avea nevoie, nu pentru tipi își făcea el griji.

În mintea lui, se învăteau roțițele strategiei.

Ușa de la intrare duduia din cauza muzicii, neputând să audă nimic dincolo de ea. Încercă încuietoearea. Mânerul se mișcă liber, așa că nu mai fu nevoie să intre prin efracție sau să o ia prin altă parte.

Se furișă în hol, scrutând interiorul, încercând să audă altceva în afară de bass și punând un carton în dreptul ușii, ca să nu se închidă. Răsuci încuietoearea de pe mâner.

Zgomotul ce încerca să sune a muzică avangardistă îi acoperea sunetul pașilor.

Făcu trei pași și trecu de un perete, ajungând într-o sufragerie decorată în stilul burlacului căruia nu-i pasă de nimic. Roțițele strategiei se opriră din cauza unui element surpriză neașteptat.

În dreapta sa, pe canapea, ceea ce păruseră a fi niște umbre gri căpătară o nuanță de blond aprins. Ținta lui,

dezbrăcată în partea de sus, dansând un tango al buzelor, stătea deasupra unui Lothario¹ pe jumătate dezbrăcat, ale cărui mâini se plimbau prin locuri în care nu aveau voie.

Ea nu-l auzi. Prietenul ei nu-l văzu.

Reacționă fără să se gândească, mișcându-se cu rapiditate, pentru că viteza era singura cale prin care putea să aibă avantaj. Ajunse în spatele ei, îi prinse o cătușă de încheietura cea mai apropiată și o apucă și pe cealaltă, trăgându-i ambele mâini la spate și punându-i și cealaltă cătușă.

O secundă.

Ea se roti ca să-și elibereze piciorul prins între corpul bărbatului și perna de pe canapea, și îi înregistrează prezența clipind încet. Era drogată. Reflexele încetinite aveau să-l salveze.

Două secunde.

Fata se ridică să-l lovească.

El puse un braț pe încheietura ei.

Trei.

O trase de pe iubitul ei, îi luă tricoul, geanta și pantofii de pe podea și o luă pe sus, cu fundul în aer, punând-o pe un umăr și ținând-o cu brațul de coapse.

O voce, niște mișcări și starea de confuzie urmară într-o succesiune amestecată. Lothario se ridică imediat de pe canapea.

– Mă, nenorocitul!

Cinci secunde.

Greutatea de pe umărul său se foia dintr-o parte în alta. Cu mâna liberă, prinse cătușele, le ținu bine și porni spre ușă.

Șase.

¹ Nume care sugerează un bărbat seducător și lipsit de scrupule, personaj care provine din opera lui Miguel de Cervantes, *Don Quijote*. (n.tr.)

Lothario fugi după ei.

Blonda se opuse, sucindu-se și şuierând:

– Lasă-mă naibii jos!

Ajunse la ușa de la intrare și la cartonul pe care îl lăsase acolo și trecu pragul înainte să-l prindă Lothario din urmă. Închise ușa în urma lui și continuă să alerge.

În spatele lui, încuietoarea de la ușa zornăi și Lothario, încetinit de întâmplarea neașteptată, îi oferi câteva secunde în plus.

Merse împleticit pe alee, ca un om beat, concentrându-se numai asupra portbagajului deschis, numărând, numărând și iar numărând, fiind foarte vag conștient de orice altceva în afară de greutatea care-l zdrobea.

Unsprezece secunde.

Ajunse la mașină, o aruncă apoi cu umerii înainte în portbagaj, împreună cu pantofii și tricoul, și îl închise înainte ca ea să apuce să-l oprească într-un fel.

Se deschise ușa casei.

Lothario stătea pe trepte, cu un pistol în mână.

Jack arătă cu un deget spre el.

– Nu e ceea ce crezi.

Un țipăt pițigăiat demn de Hollywood se auzi din portbagaj.

Lothario trase siguranța de la pistol.

Jack se aruncă pe scaunul șoferului, azvârli geanta într-o parte, dădu înapoi, apăsa pe accelerație și porni spre cea mai apropiată curbă.

Lothario alergă în mijlocul străzii și rămase în urma lui, întunecat și micșorându-se, mijind ochii din cauza farurilor.

La cea mai apropiată intersecție, Jack întoarse mașina, îndreptându-se spre direcția bună și conduse cu fâlcile

încețate, la viteza limită care era imposibil de încetă. Țipetele din portbagaj se transformară în injurături.

Înjurăturile se transformară în amenințări.

Și amenințările, într-un atac asupra interiorului portbagajului.

Se concentrează asupra drumului.

Farurile din spate fuseseră întărite de mult, ca să nu le poată sparge și dezinstalase butonul de deschidere al portbagajului din același motiv. Nu pentru că știuse că avea să vină această zi, dar la fel cum îi furase telecomanda de la mașină, la scurt timp după ce o cumpărase, fusese dintotdeauna genul de om care plănuiește totul înainte.

Porni radioul și dădu volumul la maxim.

Urletele din spate începură să se audă mai tare decât muzica, fiecare cuvânt fiind accentuat de un pumn și o lovitură de picior.

– Ești un om mort, John! Mort, mort, mort! O să te distrug! *Ești mort!*

Se uită în oglinda retrovizoare și trecu pe altă bandă.

Moartea și distrugerea erau lucruri serioase, pe care trebuia să le aibă în vedere. Grija cea mai mare acum era să treacă prin oraș fără să atragă atenția.

Atacul din spate deveni din ce în ce mai puternic.

Mașina tresălta la fiecare lovitură.

Avea pachetul. Livrarea sa avea să fie o problemă cu totul diferită. Străzile nu erau deloc atât de libere cum ar fi trebuit, ca să poată să o țină așa. Dădu radioul mai încet și țipă către portbagaj.

– Taci un minut! O să te scot de acolo. Trebuie doar să găsec un loc.

Ea lovi în bancheta din spate și dădu cu piciorul în acoperișul portbagajului, urlând.

Roțile strategiei se învârtteau iar și iar, scanând toate opțiunile în timp ce se târa ca melcul, cu șaiszeci și patru de kilometri la oră.

Trecu de un centru comercial.

Indicatorul mental porni și-i arătă spre dreapta.

Sperase că avea să ajungă puțin mai departe, înainte să scoată tigrul din cușcă, dar acesta era un loc la fel de bun ca oricare altul. Întoarse brusc pe aleea din spatele magazinelor, trecând în viteză peste limitatoare de viteză și gropi, strecurându-se printre tomberoane și un zid care separa zona comercială de cea rezidențială.

Dacă moartea și distrugerea erau în joc în noaptea aceasta, nu avea de gând s-o lase moale.

Cu mâna stângă pe volan, mâna dreaptă sub scaun, își scoase un pistol Baby Eagle, parcă într-un spațiu deschis, trase frâna de mână și ieși afară înainte ca roțile să se oprească.

CAPITOLUL 2

Jack

VÂRSTĂ: 26 DE ANI

LOCAȚIE: AUSTIN, TEXAS

ȚARA TRECUTĂ ÎN PAȘAPORT: SUA

NUME: JONATHAN THOMAS SMITH

Stătu la trei metri de mașină, cu arma îndreptată spre ea și deschise portbagajul puțin. Acesta se deschise de tot. Femeia se ridică, ținându-l cu privirea, și ieși afară cu grația unei feline din junglă care se dă jos dintr-un copac.

Se eliberase de cătușe, lucru la care se așteptase, și era încă dezbrăcată în partea de sus, lucru la care nu se așteptase. Stătea cu o bară ațintită asupra lui, smulșă de sub podeaua mașinii, și singurul lucru care o oprea să nu-l lovească era pistolul de 9 mm pe care-l îndreptase spre ea.

Își trecu bara dintr-o mână în alta și se apropie de el.

– Ai întrecut măsura azi, spuse ea. Nu a fost deloc amuzant.

– Nu am vrut să fiu amuzant. Trebuia să fac asta.

– Da, cum să nu. Unde e mașina mea?

LIBRIS | We know books

– La Walmart, pe strada Anderson.
Buzele i se crispară. Mărâi și se aruncă asupra lui.

El se feri. Era cât p-aci să-l lovească în piept.

Se mai îndepărtă puțin de ea.

– Tâmpitule! zise ea.

– Târfo!

Ea strânse buzele într-un botic sarcastic.

– Au, asta m-a durut, venind din partea unui virgin de
douăzeci și șase de ani.

– Sunt lucruri pe care nu le știi.

Ea se mișcă încet spre stânga, căutând o cale de evadare.

El o urmări cu pistolul.

– Unde e geanta mea?

– E la mine.

– Dă-mi-o!

Dădu din cap spre locul din față.

Ea mai făcu un pas spre el.

El o avertiză:

– Nu veni mai aproape.

– Sau ce? O să mă împuști?!

– Dacă trebuie, da.

Ea pufni și, cu un avânt dramatic, ridică bara și o aruncă
spre picioarele lui. El sări într-o parte ca să nu fie lovit.

– Păstrează geanta! spuse ea. Ți se potrivește mai bine
decât mie, având în vedere că îți lipsesc boșele.

Se întoarse spre portbagaj ca să-și ia tricoul și încălță-
mintea și se îmbrăcă.

– Să nu crezi că s-a terminat, îl amenință ea. Nici măcar
o secundă să nu crezi asta!

Se întoarse și începu să meargă desculță, scăpând lucru-
rile din mână.

El ridică vocea ca să îl audă de la depărtare.

– Trebuie să vorbim.

Ea ridică mâna liberă și-i arată degetul mijlociu.

Avea nevoie de ea în mașină. Nu putea să o fugărească,
pentru că asta ar fi însemnat că risca să-și piardă dinții sau
o parte a corpului, așa că rămase pe loc. Tot nu putea să
folosească tranchilizantul. Și nici nu se punea problema să
continue fără ea.

Privi semiautomatul din mână: tentant, dar nu avea să-l
folosească.

Nu avea la îndemână decât adevărul și adevărul fusese
întotdeauna cel mult ambiguu.

– A sunat Clare! anunță el. Vrea să te vadă!

Jill se opri.

Jack numără treisprezece secunde înainte ca femeia să
se întoarcă.

Rămase înlemnită pe alee, la șase metri de el, cu o mână
în șold și pantofii atârând în cealaltă, lumina reflectân-
du-se în părul ei electricizat.

Jack deschise ușa pasagerului și se dădu într-o parte ca
să-i facă loc.

Fără să scoată vreun cuvânt, se întoarse, uitându-se fix
la el – urât – tot drumul, până ce stătea inconfortabil de
aproape, între el și mașină. Îl întrebă:

– Ce vrea?

– De unde să știu eu?

Bărbatul dădu din cap spre geanta ei de pe scaun și,
atent la fiecare mișcare și la fiecare oftat, veșnic incapabil să
prevadă ce avea să facă în continuare, adăugă:

– A spus numai că trebuie să te aduc înainte de ora trei.

Ea ridică încheietura, făcându-se că se uită la un ceas
inexistent, și lăsă să-i scape o exclamație sarcastică:

– Vai, ia te uită! E trecut de ora trei!

Se uită din nou urât la el.